Φόρεσα τὸ παντελόνι μου, ἔρριξα ἕνα σακκάκι στοὺς ὤμους μου καί, κρατῶντας πάντοτε τὸ τουφέκι μου, πήδησα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἔκανα, τρέχοντας, τὸ γῦρο τοῦ σπιτιοῦ, χωρὶς νὰ συναντήσω κανένα. Ξαφνικά, ἄκουσα τὴν καμπάνα νὰ σημαίνη καὶ πάλι πίσω μου.

Μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκα μπρὸς στὴν πόρτα.

Τρελλὸς σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀγωνία—καὶ τὸ φόβο μου—στήριξα τὸ τουφέκι μου στὸν ὦμο μου, σημάδεψα τὴν καμπάνα, καὶ περίμενα.

Ὁ ἄνεμος οὔρλιαζε κι' ἕνα σύννεφο σκέπασε τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴ σελήνη...

Ἀμέσως βαθὺ σκοτάδι ἁπλώθηκε γύρω μου...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ καμπάνα σήμανε καὶ πάλι — πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, καθαρὰ καὶ εὐδιάκριτα, χωρὶς νὰ τὴν χτυπήση ἕνα ἀνθρώπινο ὁρατὸ χέρι!

Δὲν μπόρεσα τότε νὰ κρατηθῶ ἄλλο.

Καὶ πίεσα τὴ σκανδάλη!

Ἕνα σπαραχτικὸ οὔρλιασμα ἀκούστηκε σχεδὸν ταυτοχρόνως μὲ τὴν ἐκπυροσκρότησι. Ἡ κραυγὴ αὐτή, ποὺ δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινο, ἐρχότανε ἀπὸ τὴν κρεββατοκάμαρά μας, ὅπου εἶχα ἀφήσει μόνη τὴ μητέρα σου. Τὴν ἴδια στιγμή, μέσα ἀπὸ τὴν καμπάνα πέταξαν τρομαγμένες δυὸ πελώριες νυχτερίδες...

Τότε μονάχα κατάλαβα τί εἶχε συμβῆ. Ἡ δυὸ αὐτὲς νυχτερίδες, μὲ τὰ ἐρωτικὰ παιχνίδια τους, κουνούσανε τὸ γλωσσίδι τῆς καμπάνας!...

Ὅταν γύρισα στὸ δωμάτιο, ἐσὺ εἶχες γεννηθῆ. Μὰ ἡ μητέρα σου εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὸν τρόμο της, ἐνῶ ἔφερνε στὸν κόσμο ἐσένα, μέσα στοὺς σπασμοὺς μιᾶς φριχτῆς ἀγωνίας.

Νά, γιατί, παιδί μου— εἶπε ὁ πατέρας μου, τελειώνοντας τὴν ἀφήγησί του — δὲν θέλησα νὰ σοῦ πῶ μέχρι σήμερα πῶς πέθανε ἡ μητέρα σου!...

ΖΩΡΖ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΝ

Τὸ σπιτάκι μας βρισκότανε στὴν καρδιὰ τοῦ δάσους

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

— ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!...

—Πῶς τὰ πᾶς, μπάρμπα-Γιάννη, μὲ τὸ ἐμπόριο τῶν περιστεριῶν;

—Δόξα νάχη ὁ Θεός!... Αὐτὸ τὸ μεγάλο, τὸ ἄσπρο περιστέρι ποὺ βλέπεις, πουλήθηκε εἴκοσι φορές.

—;;;;

—Ναί, γαί. Κρατάω, βλέπεις, πάντα τὸ θηλυκό, πουλάω τ' ἀρσενικὸ κι' αὐτὸ σὲ λίγη ὥρα γυρίζει πίσω, νὰ βρῆ τὸ ταῖρι του!..

* * *

—ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΤΣΙΣΟΥΝ

Ὁ ἀρχιδεσμοφύλακας, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους κλεφτοκοττάδες:

—Μὲ συγχωρεῖς, ἔγινε λάθος! Ἔπρεπε νὰ βγῆς ἀπὸ προχτές.

—Μὴ στενοχωριέσαι. Νὰ θυμηθῆς μονάχα νὰ μοῦ λογαριάσης αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες ποὺ μοῦ χρωστᾶς... ὅταν θὰ ξανάρθω!...

* * *

—ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ραπανάκη ἔλαβαν ταχυδρομικῶς, τὸ πρωΐ, δυὸ θέσεις πρώτης σειρᾶς γιὰ τὸ μελόδραμα. Ὄχι συνηθισμένες προσκλήσεις, ἀλλὰ εἰσιτήρια πληρωμένα, ἐν τάξει. Ἕνα λινόλογο σημείωμα, συνώδευε τὴν εὐγενῆ προσφορά: «Σᾶς τὸ στέλνει—ἔγραφε—ἕνας φίλος. Μαντέψτε ποιός»...

Φυσικὰ ὁ κύριος κι' ἡ κυρία ἂν καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ μαντέψουν τ' ὄνομα τοῦ ὑποχρεωτικοῦ αὐτοῦ φίλου, πῆγαν τὸ βράδυ στὸ μελόδραμα. Ὅταν νύρισαν, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, βρῆκαν τὸ διαμέρισμά τους κυριολεκτικὰ ξενυμνωμένο. Ὁ κλέφτης τοὺς σήκωσε ἄκλιη καὶ τ' ἀσπρόρουχα!... Ἕνα σύντομο σημείωμα, πάνω στὸ τζάκι ἔγραφε αὐτὲς τὶς τοεῖς λέξεις:

«Ἀσφαλῶς τώρα θὰ καταλάβατε ποιὸς σᾶς ἔστειλε τὰ εἰσιτήρια»!...

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΩΝ ΛΑΩΝ

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

("Ἄρθρον τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γενεύης κ. Συλβίου Μπενεντέττι)

Ἡ μεγάλη Βρεττανία εἶνε ἡ μόνη χώρα τοῦ κόσμου, στὴν ὁποία διετηρήθησαν ὡς σήμερα ἡ παληὲς μεσαιωνικὲς παραδόσεις. Ἡ ζωὴ τῶν Ἄγγλων, τοιοῦτοτρόπως ἡ ἐπίσημη, κυλάει σ' ἕνα μεσαιωνικὸ πλαίσιο, καὶ ἀναρίθμητες τελετές, ποὺ γίνονται ἀκόμα ἐκεῖ, μαρτυροῦν τὸ στενὸ σύνδεσμο ποὺ ἑνώνει ἀκόμα τὸ παρὸν μὲ τὸ παρελθόν.

Ἡ πιὸ πολλὲς ἀπὸ τὶς τελετὲς αὐτὲς γίνονται στὸ Ἄστυ τοῦ Λονδίνου, τὸ ὁποῖο διετήρησε διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν ὄψη ποὺ εἶχε ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ. Ἡ παληὰ πόλις παρέμεινε σχεδὸν ἄθικτη καὶ γύρω της ἐπεξετάθη ἡ νεωτέρα. Μολονότι τὰ τείχη ποὺ περιέκλειναν τὴ μεσαιωνικὴ πόλι, ἔχουν ἤδη προ πολλοῦ καταστραφῆ, ἐντούτοις θωρητικῶς ἡ παλαιὰ πόλις ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε αὐτόνομη, ὅπως ἡ κοινότητες τοῦ μεσαίωνος. Εἶνε μιὰ μικρὴ δημοκρατία, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν πρόεδρο ποὺ ἡ ἴδια ἐκλέγει: τὸν λόρδο - δήμαρχο.

Κι' ὁ ἴδιος ἀκόμα ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας δὲν μπορεῖ νὰ μπῆ ἐπισήμως στὴν περιοχὴ αὐτή, χωρὶς νὰ σταθῆ μερικὰ λεπτὰ στὴν ὑποθετικὴ εἰσοδό της καὶ νὰ ζητήση ἀπὸ τὸν δήμαρχο τοῦ Ἄστεως νὰ τοῦ ἐπιτρέψη νὰ προχωρήση μέσα. Ὁ λόρδος - δήμαρχος δοσίλιει τότε νὰ πάη νὰ προϋπαντήση τὸν βασιλέα καὶ νὰ τοῦ παραδώση ἕνα ξίφος καὶ τὰ κλειδιὰ τῆς πόλεως.

Γύρω ἀπὸ τὸ Ἄστυ ἐπεξετάθη σιγὰ - σιγὰ ἡ νέα πόλις τοῦ Λονδίνου, ἡ ὁποία ἀνήκει ἐπισήμως στὸν βασιλέα. Λίγο ἀργότερα ὅμως, ἡ ἀνάπτυξι τοῦ ἐμπορίου καὶ ἡ εἰσροὴ ξένων, ὑπερχρέωσαν τὸ Ἄστυ νὰ ἐπεκτείνη κι' αὐτὸ τὰ ὅριά του. Ἔτσι, ἀναγκαστικά, τὰ ἐδάφη τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας θὰ ἐθίγοντο. Κι' ἔγιναν τότε μεγάλες διαπραγματεύσεις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ λόρδου - δημάρχου.

Ὁ βασιλεὺς ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραχωρήση οὔτε μιὰ λωρίδα γῆς! Τότε ὁ δήμαρχος ἐπρότεινε νὰ γίνη ἐνοικιαστὴς τῶν ἐδαφῶν ποὺ θὰ κατελάμβανε. Ὁ βασιλεὺς δέχτηκε κι' ὁ δήμαρχος ὑποχρεώθηκε νὰ καταβάλη ὡς νοῖκι στὸν βασιλέα...ἕξη πέταλα ἀλόγων καὶ 48 καρφιά!... Τὰ εὐτελῆ αὐτὰ πράγματα ἐξακολουθεῖ νὰ καταβάλη καὶ σήμερα ἀκόμη τὸ Ἄστυ τοῦ Λονδίνου στὸν βασιλέα. Τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ νοῖκι δὲν ἐνισχύει βέβαια τὸ θησαυροφυλάκιο, εἶνε ὅμως μιὰ ἔνδειξις σεβασμοῦ στὸ παρελθόν. Ἀκόμη καὶ ἡ σχετικὴ τελετή, ποὺ γινόταν τότε, ἐπαναλαμβάνεται καὶ σήμερα. Τὸ δημοτικὸ συμβούλιο συνέρχεται καὶ ἐξουσιοδοτεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη του νὰ πάη νὰ παραδώση τὸ «ἐνοίκιον» στὸν ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἀλλὰ ἡ προσκόλλησις αὐτὴ στὴν παράδοσι, δὲν παρατηρεῖται μόνον στὸ Λονδῖνο. Καὶ στὶς ἐπαρχίες ἀκόμα, διατηροῦνται παμπάλαια ἔθιμα καὶ γίνονται τελετὲς ποὺ συνηθίζόντουσαν πρὸ αἰώνων.

Σὲ πολλὲς ἐπαρχίες, παραδείγματος χάριν, ἡ Πρωτομαγιὰ ἑορτάζεται ἐπισήμως, ὅπως ἐωρταζόταν ἀπὸ τοὺς Σάξωνας πρὸ ἑκατονταετηρίδων. Στὸ Γιορκσάϊρ καὶ τὸ Νορθούμπερλαν ὁ χωρικοὶ συγκεντρώνονται τὴν πρώτη Μαΐου καὶ μ' ἐπισημότητα ἀνάλογη μὲ δημαρχιακὴ ἐκλογή, ἐκλέγουν τὴν «Βασίλισσα τοῦ Μαΐου».

Ἡ βασίλισσα αὐτὴ πρέπει νὰνναι μιὰ νέα κοπέλλα, ὄμορφη φυσικά. Μπαίνει τὴν ἐκλογή της κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα, στολισμένη μὲ ἄνθη καὶ στεφάνια ἀπὸ κλαδιά. Τὴν πολυθρόνα αὐτὴ τὴ σηκώνουν τέσσερα ἐπίσημα πρόσωπα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δημοτικοὶ σύμβουλοι. Ἀκολουθοῦν ἐν πομπῇ ὅλοι οἱ κάτοικοι καὶ κάνουν τὸ γῦρο τοῦ χωριοῦ. Ἡ βασίλισσα φορεῖ ἕνα μακρὺ λευκὸ φόρεμα, ποὺ συμβολίζει τὴν ἐφήμερη βασιλεία της. Ὅλη αὐτὴ ἡ τελετὴ θυμίζει τὴν παλαιὰ λατρεία τῶν Ἄγγλων πρὸς τὴ θεὰ «Μάϊα», ἡ ὁποία ἐκπροσωποῦσε τὴ χαρὰ τῆς ἀνοίξεως. Σὲ ἄλλες ἐπαρχίες ἡ Πρωτομαγιὰ ἑορτάζεται κατὰ διαφορετικὸ τρόπο. Μὲ ψάθες, μὲ ξύλα καὶ μὲ ποικιλόχρωμα ὑφάσματα, κατασκευάζουν ἕνα τεράστιο φανταστικὸ ζῶο μὲ δυὸ κεφάλια. Δυὸ ἄνθρωποι, κρυμμένοι ἀπὸ κάτω, ἀντικαθιστοῦν τὰ πόδια. Καὶ ἡ πομπὴ κάνει τὸ γῦρο τοῦ χωριοῦ, ἐνῶ ὁ κόσμος ποὺ συνοδεύει τὸ φανταστικὸ αὐτὸ ζῶο, τὸ ραίνει διαρκῶς μὲ λουλούδια.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἴδους παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθήκας ὁλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, Ἡμερολόγια, Καζαμίας, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρους. Ἀπευθυνθῆτε ἢ γράψατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.